

РЕШЕНИЕ

№ 4657

гр. София, 19.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 08.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **4668** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба от Рахими Б. А. Х. М., търсещ закрила от И., лично и със съгласието на своята майка М. Н. О. срещу решение № 1415/22.05.2020г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет/ДАБ-МС/, с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган не е изяснил относимите към молбата за международна закрила факти, и не е анализирал обстоятелствата, които жалбоподателят е посочил по време на интервюто. Искането до съда е за отмяна на акта като незаконосъобразен. В съдебно заседание, жалбоподателят и неговата майка редовно и своевременно призовани, не се явяват. Не се претендират разноски.

Ответникът, председателят на ДАБ, чрез процесуален представител юрк. М. отрича основателността и доказаността на жалбата. Излага подробни аргументи в съдебно заседание за липсата на лична заплаха към жалбоподателя. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Според участващия в производството представител на СГП жалбата е неоснователна и недоказана, като изразява становище, че не налице предпоставките на чл.8 и чл.9 от

ЗУБ.

Административен съд София - град като взе предвид доводите в жалбата и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба, рег. № РД09-ВР-1117 от 08.10.2019 г. на отдел „ПМЗ-кв. „Военна рампа”,РПЦ-С., жалбоподателя Р. Б. /фамилно име/ А. Х./собствено име/ М./бащино име/ , придружен непълнолетен, [дата на раждане] в [населено място] , И., лично и със съгласито на своята майка М. Н. О. е поискал предоставяне на международна закрила. Личните данни на кандидата са установени въз основа на представен ирански паспорт ,в оригинал.

На 08.10.2019 г. е съставен регистрационен лист № УП 6157 с приложение .В същия ден Рахими Б. А. Х. М.,е получил копие от Указания, рег. № УП-6154 / 08.10.2019 г. относно правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включващи пояснения относно производството по предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за предоставяне на международна закрила, относно връчване на решенията. Видно от удостоверителното изявление на жалбоподателя и неговата майка, обективизирано на стр. 5 от указанията, същите са били преведени на разбираем за чужденеца език и последният е получил копие от тях. Съставена е ЕВРОДАК дактилоскопна карта с референтен номер BR105C1910080003. Съгласно отразените в регистрационен лист данни, касае се за лице от мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], И.,етническа принадлежност - персиец, религия – мюсюлманин - шиит,ученик, нежежен.

Със заповед № РСР19-РД09-303/15.11.2019 г., издадена от кмета на район „С.“, СО, на основание чл. 25, ал. 2 от ЗУБ М. Н. О., гражданка на И. е определена да изпълнява функциите на представител на непълнолетния си син Рахими Б. А. Х. М. по време на производството по предоставяне на международна закрила.

С писмо, рег. № М-4048/23.10.2019г. съгласно чл.41, ал.1, т.1 ЗДАНС е уведомена ДАБ-МС, че ДАНС не възразява на лицето, регистрирано в РПЦ С. към ДАБ - МС с вх. № РД09-ВР-1117/08.10.2019г. като Р. Б. А. Х. М., [дата на раждане] в И., да се предостави закрила в Република България, ако отговаря на условията по ЗУБ.

На основание чл. 15, ал. 1 от Закона за закрила на детето, Дирекция „Социално подпомагане“ – С. е предоставила информация по отношение на придружения непълнолетен чужденец Р. Б. А. Х. М., в която се сочи, че основните права на детето не са нарушени и към момента не съществуват преки и непосредствени рискове за физическото, психическото, нравственото, интелектуалното и социално развитие на детето в семейна среда.

На 15.10.2019 г. на жалбоподателя, в присъствието на майка му и с участието на преводач е връчена покана за насрочено интервю на 22.11.2019г. от 9.30ч. Уведомен е, че неявяването му ще се счита за неспазване на съществено задължение в производството за предоставяне на статут, както и че неявяването на определената дата или в продължение на 10 работни дни след нея е основание за спиране за производството.

На 22.11.2019г., с участието на преводач от и на персийски език И.З., в присъствието на М. Н. О.-майка на жалбоподателя, Г. Т. „социален работник“ в отдел „Закрила на детето“ в Дирекция „Социално подпомагане“ – С. и адв. Н., с Р. Б. А. Х. М. е проведено интервю, от данните от което се установява, че жалбоподателя, след получаване на виза в посолството на Република България в Т., заедно с майка му и

нейния съпруг, на 03.09.2019г. е напуснал легално И., със самолет до България, град В.. Молбата за закрила е мотивирана с проблеми от страна на властите в И. със съпруга на майка му С. Омид З.. Заявил, че не е съден, осъждан или арестуван, не е бил член на политическа партия, не е бил преследван заради пола си или религиозната си принадлежност.

По преписката са приобщени справки, вх. № МД-685/05.12.2019 г. и вх. № МД-52/17.01.2020г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно общото положение в Ислямска република И., данните от същите са анализирани в обстоятелствената част на оспорения акт. В хода на съдебното производство е приложена и актуална справка вх. № МД-273/20.05.2020г. на дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, от която става ясно, че Ислямска република И. не е засегната от международен въоръжен конфликт, нито съществува вътрешен такъв, а равнището на сигурност за гражданите е сравнително спокойно. Справките са съставени съгласно Методологията на Европейската служба за подкрепа в областта на убежището за изготвянето на информация за страните на произход на база внимателно подбрани, публично достъпни външни източници, посочени в края на документа.

По подадената молба е изготвено становище на Д. С., главен експерт в РПЦ-С., отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, с което след преценка на доказателствата по административната преписка е предложено да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

С обжалваното в настоящото производство Решение № 1415/22.05.2020 г. на председателя на ДАБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на Р. Б. А. Х. М. на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4 във вр.с чл.8 и чл.9 ЗУБ. За да направи този извод, органът е изложил установената в хода на производството бежанска история на чужденеца за статут. След извършения анализ на заявените обстоятелства е приел, че не може да се направи извод за осъществено спрямо молителя преследване по смисъла на чл.8, ал.4 ЗУБ. Преценил е, че по отношение на Р. Б. А. Х. М. не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Случаят е разгледан и във връзка с възможността за прилагане на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. След анализ на информацията по справката на дирекция "Международна дейност" при ДАБ е счел, че не се установяват предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Административният орган е посочил, че от цитираната справка е видно, че насилието в И. не е безогледно, а спрямо заявителя не са налице основания да се счита, че съществува реален риск от тежки посегателства. Приел е и че по отношение на чужденеца не са налице предпоставките на чл. 8, ал. 9 ЗУБ и чл. 9, ал. 6 ЗУБ., както че посочените от него лични мотиви за желанието му да живее в България, не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл.9, ал.8 от ЗУБ.

В хода на настоящото съдебно производство съдът уведоми за датата и часа на откритото съдебно заседание Дирекция „Социално подпомагане“ С., в качеството му на орган по чл.15, ал.6 ЗЗДт., със задължение за насроченото съдебно заседание да изрази становище, а при невъзможност – да представи доклад на основание чл.21, т.15 от ЗЗДт. Предвид установеното от приетата по делото в о.с.з на 08.07.2020г. докладна записка, с вх.№ РД09-ВР-324 от 03.07.2020г. от мл. експерт Ц. отдел „ПМЗ-кв. Военна рампа“, че жалбоподателят, неговата майка и съпруга и самоволно са напуснали общежитието на отдел „ПМЗ“-кв. Военна рампа и са в неизвестност от 03.07.2020г.,

съдът прие че делото е изяснено от фактическа страна предвид процесуалното поведение на непълнолетния жалбоподател и майка му, които са създали пречки за събиране на допуснатото доказателство - няма как да бъде изслушан в присъствието на майка си от социален работник за изготвяне на социален доклад .

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в срока по чл. 87 ЗУБ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет - компетентен орган съгласно чл. 48, ал. 1, т. 1 ЗУБ.

Решението е поставено в установената от закона писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

Спазени са националните и съюзни стандарти за приемането на чужденеца като кандидат за международна закрила. Разяснена и осигурена му е възможността да кандидатства за международна закрила, видно от подадената молба вх. № РД09-ВР-1117/08.10.2019 г. до председателя на ДАБ с искане по чл.59, ал.2 ЗУБ към властите на Република България да се предостави закрила. Това желание е заявено лично от чужденеца, със съгласието на майка му пред длъжностно лице от ДАБ съобразно чл.58, ал.3 ЗУБ. Той е регистриран в ДАБ и му е открито лично дело съгласно чл.61, ал.2 ЗУБ. Едновременно с извършване на регистрацията на жалбоподателя е връчен екземпляр от Указания относно реда за подаване на молба за статут, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за статут в Република България. Така той е информиран за процедурата, която ще се прилага в последователните ѝ фази; правата и задълженията в хода ѝ; последиците при неспазване на неговите задължения и/или при отказ да сътрудничи на ДАБ; основанията за спирането и прекратяването ѝ. Връчен му е списък с адресите на Представителството на ВКБООН и Мисията на Международната организация по миграция в Република България, както и на неправителствени организации, които работят с бежанци и чужденци, подали молби за статут. По този начин е дадена изискуемата се от чл.58, ал.6 ЗУБ безплатна правна и процедурна информация относно реда, по който ще се разгледа, на език, за който има разумни основания да се смята, че разбира, в срок, позволяващ му да упражни правата си, гарантирани му като на кандидат за международна закрила, и да изпълни задълженията си в това качество. Майка му е назначена за негов представител по чл.25, ал.1 ЗУБ. Дирекция „Социално подпомагане“ – С. е предоставила информация за непълнолетния кандидат за международна закрила на основание чл. 15, ал. 1 от Закона за закрила на детето.

Не се твърди и не се установява интервюирането на търсеция закрила да е извършено при условия, които не гарантират поверителност. Взети са необходимите мерки то да се проведе при условия, които дават възможност на кандидата да изложи по последователен начин, максимално изчерпателно всички свои основания за търсената закрила. За това свидетелства съдържанието на протокола за поведено интервю, в

хода на което оспорващия, в присъствието на своята майка, социален работник в ОЗД в ДСП „С.“ и адв. Н. е могъл да представи всички елементи, обосноваващи молбата му. Следователно и по своята структура като последователни фази, и като отделни извършени в хода ѝ действия, тази процедура за предоставяне на международна закрила е надлежно проведена. Не са допуснати нарушения по чл.35 и чл.36 АПК – събрани са наличните по случая доказателства, изяснени са всички заявени от кандидата, взета е предвид актуалната обща информация за държавата на произхода му и е преценена сигурността му.

Решение № 1415/22.05.2020г. е издадено в писмена форма, мотивирано е с фактическите и правни основания за отхвърляне на молбата. Съгласно чл.75, ал.2, изр.1 ЗУБ са обсъдени както личното положение на кандидата за международна закрила, така и ситуацията в държавата по произхода му. Взети са под внимание изтъкнатите от него факти, оценена е в достатъчна степен общата обстановка в държавата по произход на база на информация от надеждни международни източници, които са посочени в цитираните в решението справки.

От съществено значение за предоставяне на статут на бежанец съгласно ЗУБ и Женевската конвенция е съществуването на основателни опасения от преследване по причина на раса, религия, националност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. Преценката следва да конкретна. Задължение на искащия убежище е да представи необходимите елементи за оценка на истинността на изброените факти и обстоятелства. След като достоверността на твърденията бъдат достатъчно добре установени, не е необходимо да се търсят детайлни потвърждения на изложените факти, съмненията следва да се разрешават в полза на искащия убежище, освен ако няма основателни причини това да не се прави. Фактите и обстоятелствата за целите на предоставянето на статут на бежанец следва да се оценяват в сътрудничество с молителя.

Понятието "преследване" по смисъла на чл.8, ал.4 и ал.5, дефинирано като нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторемост, като съгласно ал.5 действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба, което би довело до извършване на деяния по чл.12, ал.1, т.1-3. За да може да се квалифицират като преследване по смисъла на чл.8 ЗУБ, събитията, които са претърпени или представляват заплаха, трябва да: - са достатъчно тежки, според тяхното естество или повторение, или да представляват сериозно посегателство на правата на човека, например живота, свободата или физическата цялост, или след преглед на всички елементи в досието се установи, че те очевидно не позволяват на лицето, което ги е претърпяло, да продължи да живее в страната по произход, и - се основават на една от причините за преследване по чл.8 раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политически убеждения. Понятието раса включва принадлежност към различни етнически групи. Като общо правило може да се приеме, че преследването е на расова основа, когато преследвачът възприема обекта на преследването като принадлежащ към друга расова група, различна от неговата, от което произтича действителна или въображаема разлика и това е мотивът на неговите действия. Хипотезата е неотнормирана към разглеждания случай - молителя не навежда

каквито и да било доводи в тази насока. Жалбоподателят не е навел никакви твърдения за наличие на преследване или заплаха за живота му, заявил е че не е претърпял насилие, не е бил арестуван или съден, нито е имал проблем с официалните власти. Напуснал е легално страната си по произход заедно с майка си и съпруга и. Не са налице изложени твърдения от страна на жалбоподателя да е бил преследван по отношение на своята религия, пол, принадлежност към определена социална група или политически убеждения. В рамките на интервюто се позовава на общата обстановка в държавата на произход и проблеми на съпруга на майка си с властите в И.. Следователно жалбоподателя не заявява твърдения, релевантни за приложението на чл.8 ЗУБ, с оглед на което съдът намира, че представените факти и обстоятелства не представляват основание за предоставяне на статут на бежанец по цитираната разпоредба.

Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. С цел да се даде отговор относно наличието на предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, следва да се разгледат в сравнителен план трите вида „тежки посегателства“ по чл. 9, ал.1 ЗУБ, да се съобрази и решение на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009г. по дело С-465/2007г. Използваните в член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител“, абсолютно идентични на тези, посочени в ЗУБ, обхващат ситуации, при които молителят за хуманитарен статут е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство. От друга страна, посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхваща една по-обща опасност от посегателство - по-скоро се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, отколкото определени насилия. Освен това тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“. На последно място, разглежданото насилие в основата на посочените заплахи е квалифицирано като „безогледно“, термин, който предполага, че насилието може да се разпростира към лица без оглед на личното им положение. В този контекст изразът „лични“ трябва да се разбира като обхващащ посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква в) от Директивата. Това тълкуване, което е в състояние да осигури приложно поле, присъщо на член 15, буква в) от Директивата, не се

опровергава от формулировката на съображение 26 от нея, според което опасностите, на които изобщо е изложено населението или част от населението на една страна, обикновено не представляват сами по себе си индивидуални заплахи, които могат да бъдат квалифицирани като тежки посегателства. Макар това съображение да предполага, че само обективното констатиране на свързана с общата ситуация в дадена страна опасност по принцип не е достатъчно за установяване, че прогласените в член 15, буква в) от Директивата условия са изпълнени по отношение на определено лице, неговата редакция чрез използването на израза „обикновено“ все пак допуска хипотезата за извънредна ситуация, която би се характеризирала с толкова висока степен на опасност, че да съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че това лице индивидуално би се изложило на разглежданата опасност. Извънредният характер на тази ситуация се потвърждава и от факта, че съответната закрила е субсидиарна и според общия смисъл на член 15 от Директивата, тъй като дефинираните в букви а) и б) от този член посегателства предполагат ясна степен на индивидуализация. Макар несъмнено да е вярно, че колективни фактори играят съществена роля за прилагането на член 15, буква в) от Директивата, в смисъл че съответното лице спада, както други лица, към кръг от потенциални жертви на безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, това не променя факта, че тази разпоредба трябва да представлява обект на систематично тълкуване в съответствие с другите две посочени в член 15 ситуации и следователно трябва да се тълкува в тясна връзка с тази индивидуализация. В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. Съгласно посоченото решение на СЕС член 15, буква в) от Директивата във връзка с член 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Съществуването на въоръжен конфликт трябва да бъде признато с оглед прилагането на член 15, буква в, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи, без да е необходимо този конфликт да може да бъде квалифициран като въоръжен конфликт, който няма международен характер по смисъла на международното хуманитарно право и без интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили и продължителността на конфликта да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия – решение от 30 януари 2014г. на СЕС по

дело С-285/ 2012г.

В чл.75, ал.2 ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут от страна на председателя на Държавната агенция за бежанците се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. В конкретния случай това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на фактите и обстоятелствата, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, в частност - предоставяне на хуманитарен статут. В оспореното решение е направена преценка на ситуацията в страната чрез позоваване на справки от специализирана дирекция в Държавната агенция за бежанците. Административният орган е извел законосъобразен извод въз основа на цитираните справки, че цялостната оценка на ситуацията в страната не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. Този извод се потвърждава и от приложената в хода на настоящото производство справка от 20.05.2020 г. Данните за общата ситуация в И., дават основание страната по произход на жалбоподателя да се счита за мирна и безопасна страна според регионалните стандарти. Ноторно известно е обстоятелството, че в И. не е налице въоръжен вътрешен или международен конфликт и обществената ситуация не може да се квалифицира като обуславяща извод за безогледно насилие. Законодателството, касаещо човешките права като правото на живот, на свобода и сигурност, наред с политическите права, ролята на парламента и правителството за спазването им, препоръки и доклади за спазването на правата, данни за нарушението на тези права, съставляват основно съдържание в приетите по делото и обсъдени по фактите справки на Дирекцията към ДАБ за ситуацията в И.. В контекста на критериите по чл. 98, ал. 2, т.1-4 ЗУБ, в мотивите на оспореното решение са направени изводи за степента, в която държавата в И. предлага защита срещу преследване и полага усилия за опазване на реда, сигурността и защита на правата на своите граждани.

Следователно правилен се явява изводът на административния орган, че спрямо оспорващия не е налице заплахата от безогледно насилие в държавата по произход. Още повече, видно от приложените по делото справки Ислямска република И. не се намира в състояние на вътрешен или международен конфликт до степен за молителя да е налице заплахата поради самия факт на пребиваване там. В процесния случай, оспорващия не е заявил каквито и да е данни за лично засягане или застрашаване. Предвид изложеното не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като не е налице обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на кандидата, както и видно от цитираната информация не е налице безогледно насилие в държавата по произход в степен, от която да съществува реален риск от тежки посегателства срещу Р. Б. А. Х. М..

Общата ситуация на несигурност и насилие в определена държава сама по себе си не може да обуслови нарушение на чл.3 ЕКПЧ при експулсиране до територията ѝ. Възможно е интензивността на насилието да достигне праг, над който връщането на всяко лице в тази държава задължително да нарушава чл.3 ЕКПЧ, но това касае само най-екстремните случаи на общо насилие, при които има действителна опасност от малтретиране вследствие единствено излагането на индивида на това насилие при завръщането му. Актуалната обща ситуация на насилието в И. към настоящия момент не се характеризира с подобна изключителност; нивото му не е така сериозно, че да причини само по себе си нарушение на чл.3 ЕКПЧ при депортиране на жалбоподателя

в страната. Същевременно няма причини, още по-малко сериозни, да се смята, че поради отличителни негови черти Р. Б. А. Х. М. ще съставлява интерес за която и да е от страните в конфликта, което елиминира възможността чрез кумулация на индивидуални и общи рискови фактори за него да се породи опасност от малтретиране на прага, на който чл.3 ЕКПЧ да се задейства като забрана за връщане - елемент от международна закрила.

Въз основа на анализа на данните по делото съдът по фактите приема, че жалбоподателят не заявява причини, относими към разпоредбата на чл.8 ЗУБ като основание за молбата си за международна закрила. Р. Б. А. Х. М. не отговаря и на условията за субсидиарна международна закрила по чл.9, т.1, 2 и 3 ЗУБ, поради което отказът по чл.72, ал.1, т.4 ЗУБ да му се признае хуманитарен статут е законосъобразен. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл.9, ал.6 и 8 ЗУБ, доколкото оспорваният е непълнолетен и неженен, нито обоснова молбата си към властите на Република България с каквито и да е причини от хуманитарно естество. Без действителна нужда от субсидиарна закрила на което и да е от основанията за прилагане на този допълнителен режим на международна закрила, непредоставянето ѝ на този кандидат не противоречи на материалноправните разпоредби, които я регламентират.

По тези съображения съдът приема, че обжалваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед липсата на претенции за присъждане на разноски този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Рахими Б. А. Х. М., търсещ закрила от И., лично и със съгласието на своята майка М. Н. О. срещу решение № 1415/22.05.2020г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на жалбоподателя е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: